

Wass Albert:
Magyar cirkusz

Cirkusztól álmodtam az éjszaka.
Emberek, az álom szörnyű volt!
Még le sem ment a nap egészen
s már fölött véresen a hold!
Indulót kürtölt frakkosan a Halál!
Körben a világ valamennyi népe
megtöltötte a páholysorokat
s minden szem az arénát nézte.
Ott gyilkolták egymást a magyarok,
Torz jelmezekben részegen!
Szemükben láz, kezükben kés
s csorgott a vér a késeken...!
Mindenki küzdött ott mindenki ellen
és ezer bohóc röhögött!
A világ jelszavakat ordított
és fogadásokat kötött:
– Én arra a vörösre fogadok!
– Enyém a zöldinges legény!
– Szorítsd, te Árpád-címeres!
– A gatyás paraszt az enyém!
S a magyarok csak ölték egymást.
Tombolt a halál-zenekar.
S Európa cirkusz-porondján
fogyott, fogyott a magyar.
Aztán a végén egy maradt csak.
Ezer sebéből folyt a vére.
Bámult fáradtan, eszelősen
a véráztatta csatatérre.
A nézők elszámolták a fogadásokat.
Aki vesztes volt, fizetett.
Néhányan már ásítottak is.
Aztán mindenki hazament.
Pár kapzsi suhanc még összeszedte
az elesettek rongyait.
Aztán már csak a hold bámulta
borzadt szemével, vörösen
az új magyar Kaint.

Bajorerdő, 1947